

Μὰ ἔλα, Μοῦσά μου, ἄς τελειώσωμε,
 Τὰ ὅσα ὡς τώρα νὰ τὰ σώσωμε.
 Ἔλα ἐδῶ ν' ἀγκαλιασθοῦμε
 Καὶ ν' ἀποχαιρετισθοῦμε
 Μ' ἓνα φίλημα στὸ στόμα,
 Ποῦ στερνὸ 'στὸ δίνω ἀκόμα,
 Μὴ δὰ μὲ λυποθυμίες,
 Μὲ λυγμούς, μὲ ἀδυναμίες,
 Ἄλλ' ἄς ποῦμε μὲ ἀνδρική
 Δυναμόθρεφτη φωνή,
 (Κλάψεις, δάκρυα, 'στὴ μπάντα)
 — «Μοῦσά μου, ἔχε 'γεῖά γιὰ πάντα!»

* Ἀργυστόλι, Ἀπρίλης 1891.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ἡ ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ *

ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ 1891

Τ' «ὀγδοηκοστὸ» κρατοῦσα,
 Ὅταν ἤλθε ξάφνου ἡ Μοῦσα
 Τοῦ χρυσοῦ μου Λασκαράτου
 Καὶ μοῦ λέει «Μὲ τὰ σωστά του
 Λὲς πῶς γράφει ὅλ' αὐτά,
 Ἦ τὰ λέει 'στὰ χωρατά;
 Πῶς τοῦ ἤλθε 'στὸ κεφάλι
 Τέτοια συμφορὰ μεγάλη;
 Μπα 'ντροπαίς! . . Μωρ' φέρ' ἐδῶ,
 Δός μου νὰ τὸ ξαναἰδῶ.
 Νά το, καθαρὰ τὸ βάνει:
 Ἐστὴν πανήγυρη ποῦ κάνει

* (Ἀπάντησις πρὸς τὸ ἀνωτέρω ποίημα τοῦ κ. Λασκαράτου).
 κ. φ. ΣΚΟΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1892

Γιὰ τὸν ὀγδοηκοστό του,
 Μὲ καλεῖ 'στ' ἀρχοντικό του.
 Νᾶμαι, λέει, ἐκεῖ παροῦσα,
 Ἡ ἀγαπητή του Μοῦσα,
 Γιὰ νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ
 Καὶ γιὰ πάντα νὰ μ' ἀφήσῃ!

Βλέπεις πῶς μὲ ρεζιλεύει;
 Νὰ χωρίσουμε γυρεύει:
 Πῆαινε, λέει, 'στὸ Σουρῆ,
 ("Ἄκου φράσι πονηρή!...)
 Σῦρε, λέει, νὰ παχύνῃς,
 "Ὡστε ποῦ καὶ σὺ νὰ γίνῃς
 'Σὰ βουτσί, μὲ περιφέρεια,
 Ἄφροδίσια κ' ἐλευθέρια!
 Κι' ἂν ὀρέγουμ' ἄλλα εἶδη,
 Λέει, νὰ πάω στὸ Ῥοῖδῃ,
 Πῶχει τέχνη, λέει, μεγάλη... .

Βλέπεις τί ντροπαῖς μοῦ ψάλλει;
 Μοῦ ἐπαινεῖ καὶ τὸ λεβέντη
 Τὸ ζωγράφο Προσαλέντη,
 Ποῦνε φίνος στὴν πιτούρα,
 Νὰ γενῶ καρικατούρα!

Βλέπεις πῶς μὲ βροῖζει χάρισμα;
 Εἶμ' ἐγὼ γιὰ πινελάρισμα;
 Μὴν πλησιάσῃς, λέει, τὸ θέμο... —
 Ξαφνικὸ ποῦ μοῦλθε! — Τρέμω,
 Τρέμω μὰ τὸν ἄϊ-Γεράσιμο

"Ἄν λυσσάξω γιὰ παράσημο
 Καὶ μὲ φάει τέτοια λειχῆνα,
 Λέει, νὰ γίνω δημαρχίνα,
 Καὶ θὰ ξύεται ὁ φαγωμός μου
 'Στὸ παράσημο τ' ἀντρός μου!

Βλέπεις λόγια; ... Ἄκου κι' ἄλλο:

Ντιστεγγὸ μου λέει νὰ βάλω
 Σώβρακο μεταξωτό,
 Καὶ νὰ πάω ν' ἀναμιχτῶ
 Μὲ ὑποκλίσεις καὶ φιλιὰ
 Ἐστὴ παρῆα τοῦ Βασιλιᾶ !
 Καὶ ἀπὸ τὸ Βασιλέα
 Ὡς τὴν ὕστερη λιβρέα,
 Ὅλους, λέει, νὰ τοὺς χαϊδεύω,
 Νὰ ἐξυμνῶ, νὰ κολακεύω,
 Νὰ προκόψω στὴν Προτεύουσα
 Καὶ νὰ γίνω κολακεύουσα
 Μετ' ἀδιαντροπίας πολλῆς—
 Ἡ ποιήτρια τῆς Αὐλῆς !

Ποῖος ; ἐμὲ τὰ λέει αὐτά·
 Μὰ εἶνε πράγματα σωστά :
 Βλέπεις πείσμα καὶ κακία ;
 Κι' ὅλ' αὐτὰ χωρὶς αἰτία !
 Μήπως τοῦδ' ὡς' ἀφορμὴ
 Γιὰ νὰ γράψῃ μιὰ γραμμὴ ;
 Τί του φταίω ἐγὼ ἂν ἐγέρασε ;
 Μὴ ποτέ του ἐκακοπέρασε
 Στὴν πονετικὴ μου ἀγκάλῃ ;
 Ξέρω πῶς τοῦ φταίξαν ἄλλοι
 Λαϊκοὶ καὶ ρασοφόροι
 Κ' ὑπουργοὶ καὶ δικηγόροι,
 Ἀλλὰ ἐγὼ ποτὲ καμμία
 Δὲν τοῦ ἔφερα ζημίαν.

Κι' ἂν ποτὲ γιὰ μὲ λυπήθηκε
 Ξέρει τ' ὄφελος ποῦ χύθηκε
 Ἀπ' τοὺς ἱερούς μας κόπους
 Ἐτοὺς λεγόμενους ἀνθρώπους !
 Τὴν ζωὴν μας ὅλη ἐνώσαμε
 Καὶ ποτὲ δὲν ἐμαλώσαμε.

Εἶνε τίμιος καὶ ἄς τὸ 'πῆ
 "Ἄν τοῦ ἔκαμα 'ντροπή,
 "Ἡ ἂν ποτὲ τοῦ ἀσχημομίλησα
 Πάντα τίμια τὸν ἐφίλησα!

Κι' ὅπως γιὰ τὴ φαμελιά του,
 Γιὰ γυναῖκα καὶ παιδιὰ του
 'Ἡμπορεῖ νὰ καμαρώνεται,
 "Ἄλλο τόσο νὰ κορδώνεται
 Εἶνε δίκαιο καὶ γιὰ μένα,
 Κι' ὄχι ποῦ ἔπιασε τὴν πένα
 Τέτοια λόγια νὰ μοῦ 'πῆ,
 Χωρὶς διόλου νὰ 'ντροπῆ!

'Στὰ στερνὰ γιὰ ἰδὲς τί κάνει,
 Κύτταξε μὲ καλοπιάνει
 Καὶ μοῦ γράφει: πρὶν μ' ἀφήση.
 Νὰ σταθῶ νὰ μὲ φιλήση
 Γιὰ στερνὴ στερνὴ φορά...
 Καὶ τὸ λέγει σοβαρά!

"Ὅρσε γνῶσι, ὄρσε κρίσι
 Τί τοῦ φταίω γιὰ νὰ μ' ἀφήση;
 "Ὅσο θέλει ἄς μὲ καλεῖ,
 Δὲν θὰ ἰδῆ τέτοιο φιλί,
 Νὰ τοῦ πῆς, ποτὲ ἀπὸ μένανε.

Κι' ἂν σ' τὰ λέγω τόρα ἐσένανε,
 Τὸ γνωρίζω, ἐξευτελίζομαι,
 'Ἄλλὰ βλέπεις ποῦ ἐρεθίζομαι
 Κ' εἰς τὸ νευρικό μου ἀπάνω
 Μ' ὅποιους ἔρω θὰ ξεθυμάνω!

"Ἐτσι τῶφ'ερεν ἡ μοῖρα,
 Νὰ μὲ λένε ζωντοχήρα,
 Τώρα ἐπάνω ἔστα γεράματα...
 Καὶ μ' ἀνήκουστα τρεχάματα
 Τέτοιαις μεσιτiais νὰ στείλω

Ἐστὸ μοναδικό μου φίλο !

Μ' ἄς τὸ βγάλη ἀπ' τὸ μυαλό του
Πῶς θὰ φύγω ἀφ' τὸ πλευρό του.

Κι' ὄχι 'στ' ὀγδοηκοστό,

Ἄλλὰ καὶ 'στὸ ἑκατοστό,

Ἄν ὁ Κύριος 'πῆ νὰ φθάσῃ.

Ἄπὸ ἐμὲ δὲν θὰ ἠσυχάσῃ !

Ὅσο, πὲς του, καὶ ἂν γερονᾶ,

Πάντα θὰ καλοπερνᾶ

Εἰς τὸν κόρφο μου γυρμένος,

Ζηλευτὸς κ' ἐπαινεμένος.

Μ' ἂν ἴδῃς πῶς ἐπιμένει

Τέτοιος χωρισμὸς νὰ γένη,

Ἐχει, πὲς του, συμπολίτας

Βουλευτάς, μητροπολίτας

Καὶ δημάρχους, καθὼς ξέρει,

Καὶ ἄς πάῃ νὰ μ' ἀναφέρῃ !

Θέλει ἄς πάῃ 'στὴν Τηνιώτισσα.

Ἄς ταχθῆ 'στὴν Δραπανιώτισσα.

Ὅπου θέλει ἄς μ' ἀναφέρῃ,

Χώρισι ἀπὸ μὲ δὲν παίρνει !

Ναί, τσιμποῦρι θὰ τοῦ γίνω,

Μὰ διαζύγιον δὲν τοῦ δίνω.

Ἄς μὲ διώχνῃ, ἀλλὰ θ' ἀνέχεται,

Ἄφοῦ πλέον τὸ καταδέχεται,

Ὅλη ἐγὼ, μὲ φῶς καὶ χάρι,

Τὸ αἰώνιο του καμάρι,

Μέσα του νὰ κλαίω κλεισμένη

Ζωντανὴ καὶ πεθαμμένη !

Ι. Γ. ΨΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

